

PROP DE VOSALTRES

Compartir

Benvolguts diocesans:

El diumenge passat us anunciava la celebració de la Solemnitat del CORPUS CHRISTI que en aquests dies vivim amb molta festa i alegria tots els cristians. Enguany és una manifestació inèdita perquè hem suprimit els actes externs i hem mantingut solament l'Eucaristia i l'adoració del Santíssim dintre dels temples. Tots sou sobradament coneixedors dels motius.

El meu comentari d'avui vol ésser més concret i apel·la als nostres valors personals i familiars. Avui és la festa de CÀRITAS DIOCESANA. Donades les circumstàncies del moment, les persones responsables, voluntàries i contractades ens proposem una manera diferent de participació que em sembla important comunicar-ho a la comunitat diocesana: implicar-nos més per assolir una millor tasca en favor de les persones més necessitades i fer arribar als cors de tots l'esperit de la institució i la seva estabilitat material per ampliar l'ajuda a les persones més vulnerables. I això és un repte de tots, especialment, de les comunitats cristianes. En moltes parròquies hi ha el grup de Càritas que té la missió de recordar a tota la comunitat l'aspecte essencial de la vida cristiana que s'alimenta de la caritat, motivada per la fe i acompanyada per l'esperança.

Agraeixo la disponibilitat d'un gran nombre de cristians que dediquen el seu temps a fer patent el record caritatiu amb l'acompanyament i les almoines. Dono gràcies també a tots els que pregueu a Déu per les necessitats de les persones que pa-

teixen i per la vostra col·laboració personal y econòmica. També és ara un bon moment per agrair a totes les persones que ajuden a les Càritas, valoren positivament el seu esforç i tenen en gran estima i reconeixement la tasca que porten endavant els membres més implicats en aquesta benaurada institució.

Si em permeteu la gosadia voldria demanar-vos una mica més. Que us plantegeu fer-vos més exigents en el vostre compromís. Que és féreu socis de CÀRITAS amb una aportació econòmica mensual, trimestral o anual. Faig una crida a augmentar el nombre de persones sòcies i col·laboradores que estableixen el pressupost de cada any i que ajuden a programar aquelles activitats que, segons les aportacions compromeses, siguin realitzables.

És cert que la caritat cristiana no està fonamentada en papers, en xifres econòmiques o en llistes d'empleats o en els mateixos socis. La nostra ca-

ritat prové del manament de Jesús que parlava amb molta insistència de compartir els nostres béns, del perill d'acumular riqueses, de l'oblit dels qui es posen a la porta demanant almoïna. No quantifica mai, ho deixa a la nostra responsabilitat i en l'exercici de la nostra llibertat. Tots recordem l'anècdota del publicà i de la viuda en la seva pregària i actitud davant del Senyor. Malgrat tot vol que actuem.

Però també és cert que la nostra societat, força tecnificada, transparent i amb l'interès constant de donar comptes ens obliga a una planificació més coherent, més fidel als principis evangèlics i més atrets per arribar o desenvolupar l'estima cap als altres. No hi ha una altra sortida per als deixebles de Jesucrist. La doble i simultània mirada que resumeix el Senyor al jove que li demanava pel compliment exacte dels manaments. Ens ho diu també a nosaltres en aquest moment i en aquesta societat.

Càritas Diocesana de Lleida és l'expressió organitzada de l'acció solidària i caritativa de tota la comunitat. Us encoratjo a concretar el vostre compromís amb els mitjans indicats a sota.

Amb la meva benedició i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

Compte: **ES49-2100-0508-0802-0002-8643**.
O bé a **www.caritaslleida.net** (omplint la butlleta). O trucant al telèfon **973 283 081**

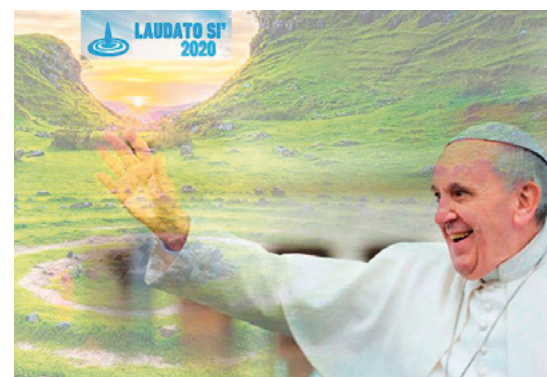
NOTÍCIES

«Any Laudato Si'» promulgat pel papa Francesc

El papa Francesc va anunciar un «Any Laudato Si'», del 24 de maig de 2020 al 24 de maig de 2021, clamant per «un món més frater i més sostenible». En el 5è aniversari de la publicació de la seva encíclica social i ecològica, *Laudato Si'*, després d'una setmana d'agraïda commemoració, s'inicia ara un any per a reflexionar sobre la seva encíclica i la cura de la Creació. El Papa dona tres recomanacions: una «ecologia integral» i «un món més frater i més sostenible». «Una ecologia integral implica dedicar una mica de temps a redescobrir la serena harmonia amb la creació», va dir el Papa a la pregària del Regina Coeli de la festa de l'Ascensió. Després va convidar a reflexionar sobre el nostre estil de vida i els nostres

ideals. També va demanar «contemplar el Creador, que viu entre nosaltres i en el que ens envolta».

Ell vol «cridar l'atenció sobre el clam de la Terra i dels pobres». «Gràcies a la iniciativa del Dicasteri vaticà per al Servei del Desenvolupament Humà Integral, la Setmana Laudato Si' que acabem de celebrar, florirà en un any especial d'aniversari de *Laudato Si'*. Va insistir en la fraternitat humana: «Convido totes les persones de bona voluntat a unir-se a nosaltres per cuidar la nostra casa comuna i els nostres germans i germanes més fràgils». El Papa ha compost una oració per a aquest any especial Laudato Si'. Desitja convidar «a escoltar i respondre al clam de la Terra i al crit dels pobres», i expressa el desig que «els sofriments

actuals són els mals del naixement d'un món més frater i durador».

CERCA DE VOSOTROS

Compartir

Queridos diocesanos:

El pasado domingo os anunciaba la celebración de la Solemnidad del CORPUS CHRISTI que en estos días vivimos con mucha fiesta y alegría todos los cristianos. Este año es una manifestación inédita porque hemos suprimido los actos externos y hemos mantenido sólo la Eucaristía y la adoración del Santísimo dentro de los templos. Todos sois conocedores de los motivos.

Mi comentario de hoy quiere ser más concreto y apela a nuestros valores personales y familiares. También hoy es la fiesta de CÁRITAS DIOCESANA, cuyas personas responsables, voluntarias y contratadas, dadas las circunstancias del momento, nos proponen una manera diferente de participación que me parece importante comunicarlo a la comunidad diocesana: implicarnos más para lograr una mejor tarea en favor de las personas más necesitadas y hacer llegar a los corazones de todos el espíritu de la institución y su estabilidad material para ampliar la ayuda a las personas más vulnerables. Y esto es un reto de todos, especialmente, de las comunidades cristianas. En muchas parroquias existe el grupo de Cáritas que tiene la misión de recordar a toda la comunidad el aspecto esencial de la vida cristiana que se alimenta de la caridad, motivada por la fe y acompañada por la esperanza.

Agradezco la disponibilidad de un gran número de cristianos que dedican su tiempo a hacer patente el recuerdo caritativo con el acompañamiento y las limosnas. Doy gracias también a todos los que rogáis a Dios por las necesidades de las personas que sufren y por vuestra colaboración personal y económica. También es ahora un buen momento para agradecer a todas las personas que ayudan a las Cáritas, valoran positivamente su esfuerzo y tienen en gran aprecio y reconocimiento la tarea que llevan adelante los miembros más implicados en esta bendita institución.

Si me permitís la osadía querría pedir algo más. Que os planteéis haceros más exigentes en vuestro compromiso. Que os hagáis socios de CÁRITAS con una aportación económica mensual, trimestral o anual. Hago un llamamiento a aumentar el número de personas socias y colaboradoras para que se pueda estabilizar el presupuesto de cada año y que ayuden a programar aquellas actividades que, según las aportaciones comprometidas, sean realizables.

Es cierto que la caridad cristiana no está fundamentada en papeles, en cifras o en listas. Nuestra caridad se basa en del mandato de Jesús que insistía en el compartir nuestros bienes, en el peligro de acumular riquezas, en el olvido de quienes mendigan. Pero lo deja a nuestra responsabilidad y en el ejercicio de nuestra libertad. Todos recordamos la anécdota del publicano y de la viuda en su plegaria y actitud ante el Señor quien conoce realmente nuestro interior.

Pero también es cierto que nuestra sociedad, bastante tecnificada, transparente y con el interés constante de dar cuentas nos obliga a una planificación más coherente, más fiel a los principios evangélicos y con un atractivo especial para desarrollar el aprecio hacia los otros. No hay otra salida para los discípulos de Jesucristo. La doble y simultánea mirada que resume el Señor al joven que le pedía por el cumplimiento exacto de los mandamientos. Nos lo dice también a nosotros en este momento y en esta sociedad.

Cáritas Diocesana de Lleida es la expresión organizada de la acción solidaria y caritativa de toda la comunidad, por eso os aliento a concretar vuestro compromiso. Abajo tenéis los medios.

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Cuenta: **ES49-2100-0508-0802-0002-8643**.
O bien en **www.caritaslleida.net** (llenando el boletín). O llamando al teléfono **973 283 081**.

«L'Església es va obrint a poc a poc a una igualtat entre homes i dones»

La comunitat de Filles de Jesús d'Alcarràs explica com ha viscut el mes de Maria enmig de la crisi sanitària i social generada per la Covid-19

Podem treure alguna lliçó de la crisi del coronavirus?

Creiem que s'estan donant dos valors contraposats: d'una banda està creixent la consciència de cura dels uns pels altres. Ha augmentat la consciència d'atendre amb afecte i proximitat als nostres majors. S'ha revaloritzat la importància de treballs que semblaven no importants com a part d'una cadena que els fa imprescindibles. La responsabilitat i el compromís de cada individu ara compta molt. D'altra banda creiem que va creixent la desconfiança en les persones que no estan en el nostre entorn més pròxim. Persones que tractem d'esquivar quan les trobem pel carrer. I molt més si no són del nostre país o tenen alguna cosa que els faci diferents.

La crisi del coronavirus pot ser una oportunitat per posar en valor el paper de la dona a l'Església?

La crisi ens ha fet més sensibles a la vulnerabilitat de tots, dones i homes, i a la necessitat que tots tenim de donar-nos suport i complementar-nos mútuament. Des d'aquí podem somiar i desitjar que es vagin fent passos també a l'Església. Res en la vida pot ser considerat absolut. No es tracta de canviar amb radicalitat sinó d'anar fent passos perquè el valor de la dona es tingui en igual consideració al valor de l'home. En la nostra vida quotidiana s'ha avançat molt més, ja no està tan definit que la dona sempre faci el menjar a casa o vagi a la compra, és a dir l'home el que treballi fora de casa, per exemple.

Com creieu que la figura de Maria és ajuda avui en dia a definir el paper de la dona a l'Església?

Des d'uns quants trets de Maria, creiem que sí, que ella és ajuda avui dia per a definir i impulsar el paper de la dona a l'Església. Maria s'obre i es compromet personalment amb el seu acolliment i acceptació de la petició i invitació que li fa Déu a formar part de la Salvació. Maria prega i viu una relació profunda amb el Pare: «guarda totes aquestes coses en el seu cor». Maria sofreix i lluita, ho veiem en el Magníficat, per la dignitat i el dret de les persones amb les quals viu. Maria segueix i escolta la paraula de Jesús i ho fa en comunitat. Això ho veiem en el text de la creu i en el de Pentecosta juntament amb els altres deixebles.

El paper de la dona a l'Església, en principi hauria de ser en igualtat als altres aspectes de la societat. No

hi ha dades en els evangelis per a pensar el contrari. Entre els molts que seguien a Jesús estaven Cleofé, Susanna...

El nostre compromís com a filles de Déu ens convida i urgeix a seguir els passos de Maria: a demanar estar obertes a aprendre, a estar obertes a la vida i a les persones que ens envolten; a relacionar-nos profundament i des de la intimitat amb Déu; a preocupar-nos per les necessitats dels germans més febles i a viure la nostra fe en comunitat i amb la comunitat parroquial, diocesana a la qual totes pertanyem.

Quin creieu que és el paper de la dona a l'Església actualment?

Actualment, el paper de la dona ha quedat limitat a oïdores, lectores i manteniment dels temples. En alguns sectors i en algunes parròquies s'està iniciant, tímidament, un moviment d'incorporació: en algunes delegacions diocesanes, alguns càrrecs en la comissió episcopal, en teologia, en Càritas i ONGs... Però en general podem dir que l'Església ha avançat menys que la societat, que a poc a poc es va obrint a una igualtat.

Cap a on creieu que ha d'anar el paper de la dona en el futur?

Hauríem de créixer molt en igualtat i a considerar-la amb tanta dignitat com a l'home. Per a Déu, diu sant Pau que, no hi ha races, ni home, ni dona... En general, falta bastant també en la societat. Encara ens sorprenem quan veiem a una conductora d'autobusos, a una directora d'universitat, a una policia. Fins i tot, en el vocabulari, dubtem quan ens referim a aquesta mena de professionals. Hauríem de prendre nota de l'Evangeli. En molts llocs, Jesús parla de dones i amb les dones. L'hemorroïsa, la samaritana, Magdalena, Maria, Marta, la vídua del temple, la Sirofenicia, la dona de la dracma perduda, la dona encorbada.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

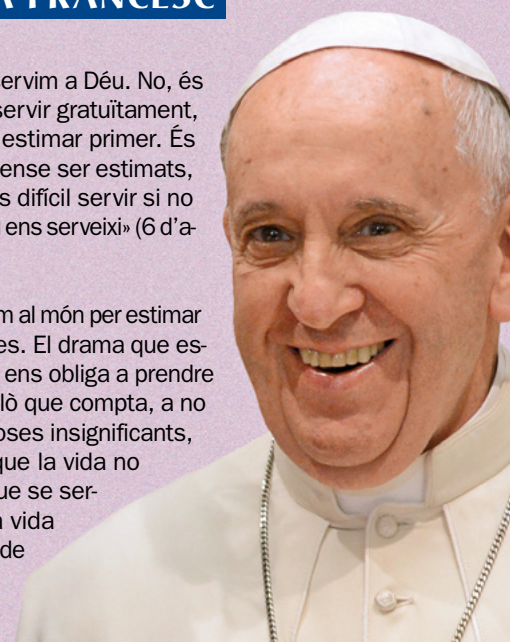
@Pontifex: «El Pare va sostenir el servei de Jesús, no va destruir el mal que el buscava, sinó que el va sostenir en el seu patiment, perquè només el bé guanyés el nostre mal, perquè fos superat completament per l'amor. Fins al final» (6 d'abril).

@Pontifex: «Jesús va experimentar l'abandonament total, la situació més aliena a Ell, per ser solidari amb nosaltres en tot. Ho va fer per mi, per tu, per dir-te: "No tinguis por, no estàs sol. Vaig experimentar tota la teva desolació per estar sempre al teu costat"» (6 d'abril).

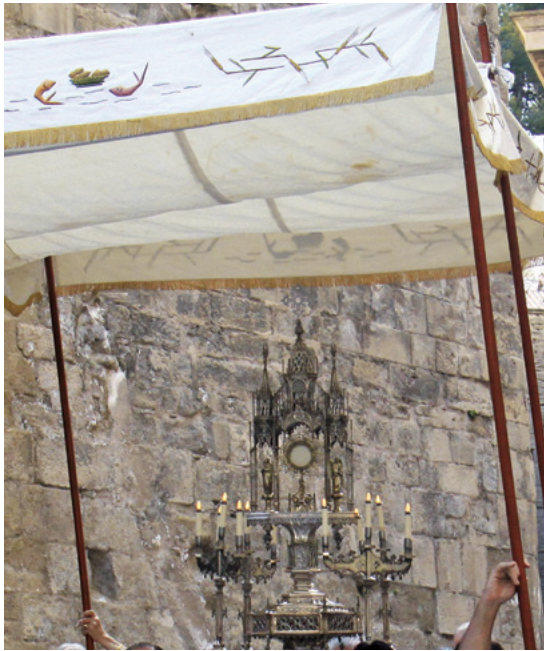
@Pontifex: «Déu ens va salvar servint-nos. Normalment pensem que som nos-

altres els que servim a Déu. No, és Ell qui ens va servir gratuïtament, perquè ens va estimar primer. És difícil estimar sense ser estimats, i encara és més difícil servir si no deixem que Déu ens serveixi» (6 d'abril).

@Pontifex: «Som al món per estimar a Déu i als altres. El drama que estem travessant ens obliga a prendre seriosament allò que compta, a no perdre'ns en coses insignificants, a redescobrir que la vida no serveix, sinó que se serveix. Perquè la vida es mesura des de l'amor» (6 d'abril).

Se suspèn la processó del Corpus pels carrers de Lleida

La processó del Corpus Christi que s'havia de celebrar aquest any a la Seu Vella ha quedat suspesa a causa de la pandèmia sanitària i social provocada per la Covid-19. Ja fa uns mesos que s'havia plantejat fer la missa d'aquesta festivitat d'enguany a la Catedral Nova ja que la Seu Vella està en obres. Esperant poder passar a la

fase 2, aquest dilluns l'Eucaristia se celebrarà el 14 de juny a les 6 de la tarda a la catedral amb la meitat de l'aforament i mantenint les distàncies de seguretat. Com ja vam informar al *Full* anterior, aquesta Eucaristia serà emesa per Lleida Televisió perquè els fidels que no puguin acudir al temple la puguin seguir per televisió, després de la bona acollida que va tenir la retransmissió en directe de la Missa de Sant Anastasi. A causa de la situació d'alarma sanitària, l'accés a la Catedral estarà restringit segons estableixin les autoritats sanitàries. Així, l'únic accés al temple serà pel carrer Almodí Vell. A més, l'aforament estarà limitat i un grup de voluntaris ajudarà als fidels a col·locar-se als seients. Una novetat d'aquesta any és que la tradicional col·lecta de Càritas es farà mitjançant guardioles electròniques situades en diversos punts de la Catedral i també es podran fer donatius a través de Bizum.

Després tindrà lloc una processó per l'interior del temple i està previst que, al passar per la porta de la nau central, la custòdia surti fins a la part de dalt de les escales per beneir la ciutat. La suspensió de les processons és una recomanació de la Conferència Episcopal Espanyola que es farà efectiva a totes les diòcesis. De la mateixa manera també se suspenen les processons de Corpus que estaven previstes als pobles.

Retornen la Verge dels Dolors al seu cambril després de 45 dies

La Congregació dels Dolors de Lleida ha procedit fa uns dies a pujar de nou la imatge de la seva titular, la Mare de Déu dels Dolors, al seu cambril després d'haver-la baixat al presbiteri de l'Oratori dels Dolors del carrer Cavallers el passat 11 de març, on hi ha estat 45 dies.

La congregació va baixar la Mare de Déu en plena Quaresma quan es va confirmar que no es podria fer la processó del Diumenge de Rams pels carrers de Lleida perquè estigués així més a prop dels fidels, congregants i devots que volien encomanar-se a ella en aquests dies tan difícils per la pandèmia del coronavirus. Amb aquest gest, la Congregació dels Dolors volia també recuperar un antic costum de «baixar la Verge» amb ocasió d'epidè-

mies, pestes i altres calamitats. Abans de retornar la imatge al seu cambril, la congregació va organitzar una jornada de portes obertes perquè els lleidatans poguessin venerar-la abans de retornar la seva imatge al cambril.

REFLEXIONS

No tornar com si res no hagués passat

En una trobada telemàtica d'un grup de mestres de Primària, una de les participants va intervenir, amb inquietud i cert desconcert, dient: «Què pensen els infants de les nostres aules, de tot el que han vist i escoltat entorn la mort, durant aquests mesos de pandèmia? Han viscut l'angoixa de la malaltia en l'àmbit familiar, el traspàs de familiars propers: avis, pares, tiets, cosins..., o de veïns i amics de la família. Molts d'aquests infants, també adolescents, s'han trobat davant el misteri de la mort per primera vegada i han escoltat en el seu interior les preguntes que sempre ens acompanyen: per què? I jo? Fins quan? On porta?... Han viscut sentiments d'absència de presència, de buidor per la pèrdua, de dol tot just descobert, que no sempre són fàcils de gestionar amb esperança.»

Ni els infants, ni els adolescents, ni els joves, ni nosaltres els adults, no podem tornar a la *nova normalitat* com si res no hagués passat. Aquest retorn no pot ser indiferent a les situacions viscudes, en especial les més doloroses i qüestionadores, que han d'ajudar a créixer en saviesa humana i també en la saviesa de la fe. Els creients tenim respostes que ens permeten afirmar que és possible viure-les des de la fe, com un dol il·luminat per ella. Aquestes situacions de descobriment i trobament amb la mort demanen comprensió de la diversitat i complexitat del que s'ha viscut, un suport emocional i discerniment des d'un acompanyament proper dels processos personals. Per als creients, també demanen confiança esperada en l'Amor de Déu Pare misericordiós, seguiment de la Paraula del Fill i escolta confiada de l'Esperit. «I tot aquell qui viu i creu en mi, no morirà mai més» (Jn 11,26).

Els infants tenen recursos per seguir aquest itinerari de dol i fer que esdevingui itinerari d'esperança, confiant en les paraules de Jesucrist: «Jesús li respon: «Jo soc el camí, la veritat i la vida. Ningú no arriba al Pare si no és per mi»» (Jn 14,6). És ben cert: no podem tornar a la *nova normalitat* amb ells, com si res no hagués passat. L'esperança del seu Amor ens acompanya i esdevé certa.

Enric Puig Jofra, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. ■ Dilluns (lit. hores: de la solemnitat) [1R 21,1-16 / SI 5 / Mt 5,38-42]. Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid, 1809 - València, 1865), vg., fund. adoratrius a Madrid; sant Bernard de Menthon, rel.

16. ■ Dimarts [1R 21,17-29 / SI 50 / Mt 5,43-48]. Sant Quirze (Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, mr.

17. ■ Dimecres [2R 2,1.6-14 / SI 30 / Mt 6,1-6.16-18]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. XVIII); santa Emília Vialar, vg. i fund. (1856).

18. ■ Dijous [Sir 48,1-15 / SI 96 / Mt 6,7-15]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.

19. □ Divendres [Dt 7,6-11 / SI 102 / 1Jo 4,7-16 / Mt 11,25-30]. Sagrat Cor de Jesús. Sant Romuald (s. X-XI), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.

20. □ Dissabte [2Cr 24,17-25 / SI 88 / Lc 2,41-51]. Cor Immaculat de la Benaurada Verge Maria; sant Silveri,

papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg. germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor.

21. ■ Diumenge vinent, XII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jr 20,10-13 / SI 68 / Rm 5,12-15 / Mt 10,26-33]. Sant Lluís Gonzaga (Màntua, 1568 - Roma, 1591), rel. jesuïta. *Lleida*: Sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena; sant Adolf, bisbe.

El Cos i la Sang de Crist (A)

COMENTARI

«Qui menja la meva carn té vida eterna»

Tots volem tenir vida per sempre: és el nostre desig, el nostre anhel. Però com aconseguir-ho? Les lectures d'aquest diumenge ens en donen la resposta. Avui és Corpus: presència de Crist en el pa i el vi consagrats. L'Eucaristia és l'aliment de la nostra vida. L'evangeli ho repeteix diverses vegades: *Jo soc el pa viu que ha baixat del cel. Qui menja aquesta pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meva carn perquè doni vida al món.* I si Crist donant-se en el pa consagrat és la vida del món, no podem tenir vida sense menjar-lo: *Si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres.* Però aquest aliment no solament és per a aquesta vida sinó per a la vida eterna: *Qui menja la meva carn i veu la meva sang té vida eterna i jo el ressuscitaré el darrer dia.* Per això rebre l'Eucaristia és penyora de vida eterna, és la garantia que no morirem perquè Crist ens ressuscitarà. I recorda després: *Aquest és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.* L'Eucaristia, doncs, és aliment d'eternitat.

És que els jueus presumien d'haver rebut un aliment del cel. A això fa referència la primera lectura: [Déu] *t'aflijà fent-te passar fam, però després t'alimentà amb el mannà, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu.* I després repeteix: *T'hi alimentava [en el desert] amb el mannà.* Ara bé menjar el cos de Crist té unes conseqüències. Per exemple la unitat. Diu sant Pau: *El pa és un de sol. Per això tots nosaltres ni que siguem molts formem un sol cos, ja que participem del mateix pa.* I menjar l'Eucaristia vol dir viure com Crist, alimentar-nos de la seva Paraula: *L'home no viu només de pa, viu de tota paraula que surt de la boca de Déu.* No val el fet rutinari de rebre l'Eucaristia sinó el viure íntimament units a Crist i als germans i fent que la seva Paraula sigui el veritable aliment de la nostra vida.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 8,2-3.14b-16a)

Moisés digué al poble: «Recorda't del camí que el Senyor t'ha fet fer pel desert des de fa quaranta anys per afligir-te, per provar-te, per conèixer els sentiments del teu cor i veure si observaries o no els seus manaments. T'aflijà fent-te passar fam, però després t'alimentà amb el mannà, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu, perquè aprenguessis que l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu.

Recorda't del Senyor, el teu Déu, que et va fer sortir de la terra d'Egipte, un lloc d'esclavatge; que t'ha fet passar per aquest desert immens i terrible, infestat de serps verinoses i d'escorpins, una terra eixuta, sense aigua, on per a tu va fer saltar un doll d'aigua de la roca dura, i t'hi alimentava amb el mannà, que els teus pares no coneixien.»

▶ Salm responsorial (147)

R. *Glorifica el Senyor, Jerusalem.*

Glorifica el Senyor, Jerusalem, / Síó, canta lloances al teu Déu, / que assegura les teves portes / i beneeix dintre teu els teus fills. R.

Manté la pau al teu territori / i et sacia amb la flor del blat. / Envia ordres a la terra, / i la seva paraula corre de pressa, / no es detura. R.

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob, / als fills d'Israel, els seus decrets i decisions. / No ha obrat així amb cap altre poble, / no els ha fet conèixer les seves decisions. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,16-17)

Germans, el calze de la benedicció que nosaltres beneïm, no és, potser, comunió amb la sang de Crist? El pa que nosaltres partim, no és, potser, comunió amb el cos de Crist? El pa és un de sol. Per això tots nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 6,51-58)

En aquell temps Jesús digué als jueus: «Jo soc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meva carn, perquè doni vida al món.» Els jueus es posaren a discutir. Deien: «Com s'ho pot fer, aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?» Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meva carn i beu la meva sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meva carn és un veritable menjar, i la meva sang és una veritable beguda. Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.»

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 8,2-3.14b-16a)

Moisés habló al pueblo diciendo: «Recuerda todo el camino que el Señor, tu Dios, te ha hecho recorrer estos cuarenta años por el desierto, para afligirte, para probarte y conocer lo que hay en tu corazón: si observas sus preceptos o no. Él te afligió, haciéndote pasar hambre, y después te alimentó con el maná, que tú no conocías ni conocieron tus padres, para hacerte reconocer que no solo de pan vive el hombre, sino que vive de todo cuanto sale de la boca de Dios.

»No olvides al Señor, tu Dios, que te sacó de la tierra de Egipto, de la casa de esclavitud, que te hizo recorrer aquel desierto inmenso y terrible, con serpientes abrasadoras y alacranes, un sequeal sin una gota de agua, que sacó agua para ti de una roca de pedernal; que te alimentó en el desierto con un maná que no conocían tus padres.»

▶ Salmo responsorial (147)

R. *Glorifica al Señor, Jerusalén.*

Glorifica al Señor, Jerusalén; / alaba a tu Dios, Sión. / Que ha reforzado los cerrojos de tus puertas, / y ha bendecido a tus hijos dentro de ti. R.

Ha puesto paz en tus fronteras, / te sacia con flor de harina. / Él envía su mensaje a la tierra, / y su palabra corre veloz. R.

Anuncia su palabra a Jacob, / sus decretos y mandatos a Israel; / con ninguna nación obró así, / ni les dio a conocer sus mandatos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 10,16-17)

Hermanos: El cáliz de la bendición que bendecimos, ¿no es comunión de la sangre de Cristo? Y el pan que partimos, ¿no es comunión del cuerpo de Cristo? Porque el pan es uno, nosotros, siendo muchos, formamos un solo cuerpo, pues todos comemos del mismo pan.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 6,51-58)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los judíos: «Yo soy el pan vivo que ha bajado del cielo; el que coma de este pan vivirá para siempre. Y el pan que yo daré es mi carne por la vida del mundo». Disputaban los judíos entre sí: «¿Cómo puede este darnos a comer su carne?».

Entonces Jesús les dijo: «En verdad, en verdad os digo: si no coméis la carne del Hijo del hombre y no bebéis su sangre, no tenéis vida en vosotros. El que come mi carne y bebe mi sangre tiene vida eterna, y yo lo resucitaré en el último día. Mi carne es verdadera comida, y mi sangre es verdadera bebida. El que come mi carne y bebe mi sangre habita en mí y yo en él. Como el Padre que vive me ha enviado, y yo vivo por el Padre, así del mismo modo, el que me come vivirá por mí. Este es el pan que ha bajado del cielo: no como el de vuestros padres, que lo comieron y murieron; el que come este pan vivirá para siempre.»